

Dzieci w wieku przedszkolnym wykazują naturalną dla swojego wieku i etapu rozwoju potrzebę ekspresji twórczej. Charakteryzują się aktywnością, ciekawością, skłonnością do naśladownictwa, łatwością czerpania wiedzy z otoczenia, a także wrażliwością emocjonalną. Każdy przedszkolak posiada wrodzony potencjał, tworzy własny niepowtarzalny świat. To wszystko stwarza korzystne warunki do osiągnięcia pozytywnych efektów zamierzonych działań.

Dzieci są kreatywne z natury i aby pozostały twórcze tę wspaniałą zdolność należy w nich pielęgnować i rozwijać. Warunkiem niezbędnym, umożliwiającym wyzwolenie dziecięcego wewnętrznego potencjału, jest poszanowanie jego spontaniczności. Dla dziecka jego twórczość jest źródłem radości, dobrej zabawy, zaangażowania, a przede wszystkim podstawową formą uczenia się oraz zdobywania wiedzy o otaczającej rzeczywistości. Rysunek, taniec, ruch, muzyka, śpiew są to rodzaje ekspresji, które wyzwalane w sposób naturalny i umiejętnie wykorzystywane, mogą przyczyniać się do rozwijania u dzieci potrzeby poznawania świata i kształcenia aktywności edukacyjnej.

Wiek przedszkolny jest okresem największych zmian zachodzących we wszystkich sferach rozwoju dzieci a najintensywniej dokonuje się on do szóstego roku życia.

Przedszkole ma niebagatelne znaczenie w wychowaniu i nauczaniu dzieci. Jest miejscem, w którym dzieci spędzają większą część dnia, dlatego ważne jest zapewnienie im optymalnych warunków do rozwoju i samorealizacji. W przedszkolu nauczyciele, jako osoby znaczące w życiu dziecka, nieustannie podejmują działalność opiekuńczą, dydaktyczną i wychowawczą. Przyczyniają się do ukształtowania osobowości dziecka i modelowania jego określonych postaw i umiejętności. Umożliwiają przedszkolakom poznanie świata wartości intelektualnych i estetycznych oraz przyczyniają się do pobudzania twórczej aktywności, która wspomaga harmonijny i pełny rozwój.

Edukacja plastyczna stanowi jedną z wielu części składowych całego procesu edukacji przedszkolnej, rozumianej, jako proces kształcenia i wychowania wprowadzający dzieci w świat wiedzy, dbający o ich harmonijny rozwój intelektualny, etyczny, emocjonalny, społeczny i fizyczny. Działalność plastyczna ma duże znaczenie dla prawidłowego rozwoju dzieci w wieku przedszkolnym. Ta dziedzina sztuki, za pośrednictwem dostępnej materii, wprowadza dzieci w świat sztuki. Zapoznaje, kształtuje i utrwala wartości dydaktyczno-wychowawcze, uczy, bawi i wychowuje. „W przedszkolu wychowanie plastyczne pełni szczególną rolę. Za pośrednictwem twórczej ekspresji plastycznej i percepcji otaczającego świata gromadzi doświadczenia zarówno poznawcze, jak i twórcze”.

Edukacja teatralna pozwala wychować aktora i widza, który będzie odczuwał potrzebę kontaktu z teatrem, będzie reagował na barwę, muzykę, światło, piękno słowa i ruchu. Dziecko nie odróżnia rzeczywistości od fikcji. Realne jest dla niego to, co samo myśli, a nie widzi. Jego sposób percepcji powoduje, że jest niezdolne do odróżniania spraw nieistotnych od istotnych. Dzięki zabawom teatralnym możemy pomóc dziecku uświadomić sobie te różnice. W teatrze fikcja stanie się rzeczywistością (tylko w danym momencie), co nauczy je rozgraniczać te dwa stany. W trakcie edukacji teatralnej dzieci zdobywają świadomość, że grając przedstawiają kogoś, kim nie są, że wymyślają zdarzenia i postacie po to, żeby lepiej zrozumieć wszystko, co je spotyka i jeszcze może spotkać. Sztuka jest dla dziecka przede wszystkim środkiem wyrazu. Sztuka zakłada jedność zaciekawienia, myślenia, działania i wyobraźni. Dziecko spełnia się w spontanicznej aktywności, autentyczności przeżycia osobistego. Już samo wejście dziecka w tajemniczy świat oznacza uświadomienie mu jego możliwości. Przedszkolak w zabawie raz jest reżyserem, innym razem aktorem lub widzem, jest również twórcą nowego świata – teatru zabawy.

Każdy dzień pobytu dziecka w przedszkolu powinien być przepełniony tą szczególną formą radości, jaką jest radość z własnego działania, tworzenia. Tworzywem inspirującym dziecko do podejmowania aktywności, działania i tworzenia, może być literatura, sztuka, przyroda czy muzyka.

Opis innowacji

Innowacja pedagogiczna w potocznym rozumieniu jest „ulepszeniem”, wprowadzeniem nowych rozwiązań, modernizacją. Specyfikę innowacji zdefiniował W. Okoń: „innowacja pedagogiczna jest zmianą struktury systemu szkolnego”. Innowacją pedagogiczną prowadzoną w publicznych szkołach i placówkach są nowatorskie rozwiązania programowe, organizacyjne lub metodyczne, mające na celu poprawę jakości pracy szkoły.

Autorki innowacji, będąc praktykami wychowania przedszkolnego uważają, że założenia podstawy programowej mogą być wzbogacone o nowe treści, dotyczące wychowania przez sztukę, które będą nie tylko przydatne i praktyczne, ale przede wszystkim inspirujące dzieci do aktywności plastycznej, muzycznej czy teatralnej.

Ideą towarzyszącą powstaniu innowacji pedagogicznej była wieloletnia obserwacja dzieci. Możliwość obcowania dzieci ze sztuką i aktywnego w niej uczestnictwa była źródłem radości. Obie dziedziny sztuki: teatralna i plastyczna, za pośrednictwem innej materii zapoznają, kształtują i utrwalają wartości dydaktyczno-wychowawcze, uczą, bawią i wychowują. Twórczość plastyczna czy teatralna jest naturalną predyspozycją każdego

dziecka już od pierwszych lat życia, wynika z jego potrzeb psychicznych. Jest efektem procesu dziecięcego myślenia, odczuwania, spostrzegania, reakcji na otoczenie. To właśnie możliwość realizowania się w działaniu plastycznym, teatralnym dostarcza dziecku nowych wiadomości potrzebnych do dalszego eksperymentowania i poszukiwania. Priorytetem wszelkiego oddziaływania na wychowanków jest zaspokojenie ich potrzeb. Sprzyjająca atmosfera, dobór form, metod pracy z dzieckiem, wyposażenie przedszkola warunkuje podejmowanie przez dzieci aktywności i rozwój ich zainteresowań. Zapewniając dziecku warunki do stałego tworzenia opartego na aktualnie posiadanej wiedzy, umożliwiamy rozwój jego przyszłej aktywności. Umysły dzieci w wieku przedszkolnym są bardzo chłonne, dlatego nauczyciele, rodzice i wychowawcy mają do spełnienia misję udzielenia szczególnego wsparcia w rozwijaniu niepowtarzalnego wachlarza inteligencji dziecka.

Proponowana przez autorki innowacja jest odpowiedzią na zapotrzebowanie dzieci, które są aktywnymi podmiotami edukacji, poznającymi siebie i własne możliwości przez różne formy działalności, w tym plastycznej, muzycznej czy teatralnej. Nie jest ona nakierowana na efekt końcowy działań dzieci, lecz na sam proces tworzenia. Jej priorytetem jest ukazanie „mocy sprawczej” dzieci, rozumianej jako zdolności do skutecznego działania i odczuwania zadowolenia ze swych działań. Innowacja uwzględnia istotne dla prawidłowego rozwoju dziecka potrzeby: potrzebę poznawczą, potrzebę tworzenia, potrzebę aktywności, ruchu, zabawy, samodzielności oraz kontaktu emocjonalnego i społecznego. Jej celem jest wspieranie dzieci w rozwoju intelektualnym, emocjonalnym, społecznym, fizycznym, estetycznym, ze zwróceniem uwagi na indywidualność każdego dziecka, wykorzystanie jego mocnych stron i indywidualnych zdolności, nakierowane na rozwój kompetencji kluczowych, poprzez praktyczne działania we wszystkich dziedzinach aktywności oraz zdobywanie nowych umiejętności poprzez zabawę. Innowacja uwzględnia aktywny proces uczenia się dzieci podczas kontaktów partnerskich z rówieśnikami oraz wspólnemu działaniu w poszukiwaniu wiedzy. Jednocześnie zapewnia indywidualną możliwość wyrażania myśli i uczuć oraz poszanowanie innych. Zaprezentowany pomysł jest idealną propozycją na zachęcenie dzieci do aktywnego spędzania czasu, przyczyniającą się do integracji środowiska, polepszenia kontaktu pomiędzy rodzicami i dziećmi, pogłębienia więzi rodzinnych, podtrzymania kontaktu z rówieśnikami. Myślą przewodnią tego programu jest dbałość o zapewnienie najpełniejszego rozwoju umiejętności i poczucia wartości każdego dziecka, umożliwiając mu jednocześnie osiągnięcie gotowości do podjęcia obowiązku

szkolnego, jak również podniesienia wśród rodziców świadomości znaczenia edukacji przedszkolnej.

Dziecięcy świat może być radosny, przepelniony atmosferą tworzenia, pozwalający rozwinąć skrzydła wyobraźni, ale tylko wtedy, gdy otoczenie będzie równie kreatywne. Współczesne pojęcie twórczości, której cechą jest bliżej nieokreślona nowość, mówi, że twórcą może być każdy. Człowiek jest twórczy, gdy nie ogranicza się do powtarzania czy naśladowania a daje coś od siebie. Osoby myślące w sposób twórczy, mają dużo pomysłów, są kreatywne, odkrywają więcej nowatorskich rozwiązań. Charakterystyczną cechą myślenia twórczego jest umiejętność zestawiania zagadnień różniących się od siebie, łatwość dostrzegania tego, co dla innych jest niezauważalne. Wszelkie nakazy i zakazy, krytycyzm zabijają wyobraźnię i twórczość.

Fazy rozwoju twórczego dzieci:

do 2-go roku życia – twórczość o cechach subiektywnych, zdolności twórcze przejawiają się wzmożoną aktywnością zabawową w sferze ruchowej, wizualnej i dźwiękowej, inteligencja rozwija się spontanicznie.

3 – 4 rok życia – pierwsze oznaki emancypacji i niezależności dziecka, dynamiczny okres poznawczy, stawianie dociekliwych pytań, poszukiwań, rozwój języka. Zdolności twórcze ujawniają się w zabawach dziecka i jego fantazjach oraz w aktywności plastycznej.

5 – 8 rok życia – dziecko zdobywa kompetencje “wiem i umiem”, przejawia inicjatywę w poszukiwaniu własnych rozwiązań. Dla twórczości dziecka w tej fazie najważniejszy jest rozwój wyobraźni. Zdolności twórcze ujawniają się około 5 roku życia pod postacią rozbudzonej ekspresji werbalnej, plastycznej, muzycznej i ruchowej dziecka. Inspiracją do powstania innowacji były pedagogiczne implikacje teorii inteligencji wielorakich Howarda Gardnera w pracy z dziećmi. Teoria inteligencji wielorakich zakłada, że każde dziecko jest zdolne, a rolą dorosłych jest te zdolności dostrzec, wspierać i rozwijać. Teoria inteligencji wielorakiej została opracowana przez Howarda Gardnera w 1983 roku jako odpowiedź na tradycyjny, jednowymiarowy sposób rozumienia inteligencji. Według Gardnera inteligencję można podzielić na siedem różnych typów, każdy z nich jest związany z innym obszarem mózgu. Żaden z poszczególnych typów nie istnieje indywidualnie, do prawidłowego funkcjonowania potrzebna jest współpraca wszystkich elementów. Howard Gardner twierdzi również, że nie ma jednej, określonej kombinacji cech, charakteryzującej człowieka inteligentnego. Zestawienia te są niezwykle różnorodne i co więcej mogą zmieniać się w czasie, rozwijać się bądź zanikać.

Charakterystyka poszczególnych typów inteligencji:

Inteligencja kinestetyczna (ruchowa):

Osoby, u których dominuje ten rodzaj inteligencji najlepiej rozumieją świat poprzez ruch, dotyk, uczą się poprzez wykonywanie oraz działanie. Inteligencja ruchowa przejawia się bogatą komunikacją za pomocą „języka ciała” i gestów. Osoby takie lubią ciągły ruch, gry ruchowe i demonstracyjne, trudno im usiedzieć w jednym miejscu, chętnie angażują się w sprawy wokół siebie. Wiąże się to również z dużą sprawnością fizyczną, koordynacją ruchową, gibkością ciała. Te osoby lubią taniec, potrafią wykonywać prace ręczne, mają bardzo dobre poczucie czasu, dobrze piszą i liczą, lubią wymyślać nowe gry, potrafią kontrolować ruchy swojego ciała.

Inteligencja intrapersonalna

Jest to inteligencja introspektywna wykorzystująca zdolność do poszukiwania samego siebie, swoich wewnętrznych emocji, duchowości. Osoby obdarzone tego rodzaju inteligencją najlepiej rozumieją świat poprzez własną obserwację. Mają jasno sprecyzowany punkt widzenia, motywy działania i własne odczucia. Lubią samotność, najlepiej pracują w ciszy, nie potrzebują motywacji z zewnątrz, ale muszą wiedzieć dlaczego wykonują dane zadanie. Osoby te mają zdolność do rozumienia siebie, własnych słabości czy zalet, rozumienia własnego postępowania. Inteligencja intrapersonalna pozwala zrozumieć dziecku, że może ono samo wywierać wpływ na siebie.

Inteligencja interpersonalna

Inteligencja interpersonalna to myślenie o innych, chęć zrozumienia. Osoby z tym typem inteligencji są empatyczne, doskonale rozpoznają różnice między ludźmi, starają się zrozumieć motywy postępowania innych, ich nastroje, intencje. Osoby takie lubią być częścią zespołu, mają dużo przyjaciół. Posiadają umiejętności: w mediacjach, rozwiązywaniu problemów i znajdowaniu kompromisów. Potrafią organizować pracę w grupie, mają zdolności przywódcze. Interesują się wieloma sprawami, mają wiele dodatkowych zajęć.

Inteligencja lingwistyczna(językowa czy werbalna)

Cechuje ją myślenie słowami, używanie języka do wdrażania i zrozumienia skomplikowanego znaczenia. Osoby z tym typem inteligencji mają bardzo dobrze rozwiniętą zdolność czytania, mówienia i pisania, są wrażliwe na słowa, porządek między słowami, dźwiękami i rymami. Mają bardzo bogaty zasób słownictwa. Łatwo uczą się języków obcych.

Lubią literaturę, zabawę słowami, często tworzą poezję, biorą chętnie udział w debatach, formalnych przemówieniach, kreatywnym pisaniu czy opowiadaniu żartów.

Inteligencja logiczno – matematyczna

W tego typu inteligencji używa się liczb, matematyki, logicznego myślenia i schematów (myślowych, wzrokowych, liczbowych i kolorystycznych). U osób z inteligencją logiczno – matematyczną występuje myślenie koncepcyjne, abstrakcyjne, a także dostrzeganie zależności. Lubią eksperymenty, interesują się kosmosem, analizują okoliczności zdarzeń, ludzkie zachowania, lubią pracę z liczbami, wzorami, operacjami matematycznymi. Rozwiązują zagadki koncepcyjne, są zdyscyplinowane, dobrze zorganizowane, systematyczne. Potrafią w sposób logiczny argumentować. Mają dobrze rozwinięte myślenie przyczynowo – skutkowe.

Inteligencja muzyczna

Osoby z inteligencją muzyczną najlepiej rozumieją świat poprzez muzykę. Łatwo rozpoznają rytm, potrafią go powtarzać, tworzą własne rytmy, melodie. Lubią poezję, muzykę, często ładnie śpiewają, potrafią grać na instrumencie muzycznym. Wybijają rytm, nucą melodię, śpiewają, odtwarzają rytmy, które usłyszały zaledwie raz. Rozróżniają tempo w muzyce, dostrzegają dźwięki płynące z otoczenia. Osoby te są wrażliwe na wysokość dźwięków, tembr czy ton. Bardzo silnie wiążą muzykę z emocjami.

Inteligencja wizualno – przestrzenna

Osoby z tym typem inteligencji najlepiej rozumieją świat dzięki wizualizacji i orientacji przestrzennej. Czerpią przyjemność z rozkręcania i składania elementów w jedną całość, układają trójwymiarowe układanki. Osoby te są wrażliwe na szczegóły, mają dobrze rozwiniętą wyobraźnię, dużo rysują, w sposób graficzny przedstawiają pomysły. Dzieci z rozwiniętym tym typem inteligencji wolą książki z wieloma ilustracjami, lubią budować z klocków.

Inteligencja naturalistyczna (przyrodnicza)

Mają ją osoby zdolne do rozpoznawania i klasyfikowania roślin, minerałów, zwierząt, do rozpoznawania zjawisk kulturowych. Rozumieją świat przez swoje otoczenie. Osoby takie rozumieją naturę, kochają przyrodę, mają zwierzęta, lubią spędzać czas na powietrzu, spacerach, wycieczkach pieszych.

Uzasadnienie potrzeby innowacji

Budowanie w dzieciach wewnętrznej motywacji, poczucia sukcesu oraz inspirowanie do samorozwoju;

uczynienie małego dziecka aktywnym, myślącym, twórczym, wrażliwym i otwartym;

umożliwienie każdemu dziecku rozwijania wszystkich inteligencji, a szczególnie: wizualno – przestrzennej, lingwistycznej, kinestetycznej, muzycznej, interpersonalnej i intrapersonalnej
stworzenie nowego, innowacyjnego planu pracy na potrzeby zajęć działających w naszym przedszkolu;

Typ innowacji

programowo – metodyczna

Data rozpoczęcia i przewidywany czas innowacji

17.11. 2018 r. – 30.06.2019 r.

Miejsce realizacji innowacji

Mali Olimpijczycy w Pruszkowie

Wdrażający innowację

mgr Agnieszka Pietrzak , Karolina Lamirowska, Izabela Konarzewska

Źródła finansowania innowacji

Innowacja będzie finansowana z własnych środków placówki oraz dzięki wsparciu rodziców.

Warunki wdrożenia innowacji

Przedszkole Mali Olimpijczycy zapewnia odpowiednie warunki kadrowe i organizacyjne niezbędne do planowanych działań innowacyjnych. Właściwą realizację założeń wyznacza w dużej mierze baza dydaktyczna przedszkola, którą stanowi przede wszystkim dobre wyposażenie sali w pomoce i środki dydaktyczne potrzebne do realizacji działań z zakresu aktywności muzycznej, teatralnej i plastycznej. Niezbędnym warunkiem wdrożenia innowacji jest szeroko pojęta współpraca z rodzicami. Zaangażowanie i poparcie ze strony rodziców jest niezbędne do osiągnięcia zamierzonych celów.

Opis sposobu realizacji celów kształcenia i zadań ustalonych w podstawie programowej wychowania przedszkolnego

W innowacji zaproponowane są określone zadania do realizacji, mające na celu wszechstronny rozwój dziecka, stymulowanie sensoryczne oraz wyposażenie rodziców w wiedzę w zakresie zaspokajania potrzeb dziecka jako warunku jego prawidłowego rozwoju.

Wśród propozycji zawarte są zadania, które należy zrealizować w określonym czasie i miejscu. Zadania te są skierowane do konkretnej grupy odbiorców.

Innowacja zawiera następujące treści Podstawy Programowej:

Kształtowanie umiejętności społecznych dzieci: porozumiewanie się z dorosłymi i dziećmi, zgodne funkcjonowanie w zabawie i w sytuacjach zadaniowych.

Dziecko:

przestrzega reguł obowiązujących w społeczności dziecięcej (stara się współdziałać w zabawach i w sytuacjach zadaniowych) oraz w świecie dorosłych;

w miarę samodzielnie radzi sobie w sytuacjach życiowych i próbuje przewidywać skutki swoich zachowań;

Wspomaganie rozwoju mowy dzieci.

Dziecko:

zwraca się bezpośrednio do rozmówcy, stara się mówić poprawnie pod względem artykulacyjnym, gramatycznym, fleksyjnym i składniowym;

mówi płynnie, niezbyt głośno, dostosowując ton głosu do sytuacji;

uważnie słucha, pyta o niezrozumiałe fakty i formułuje dłuższe wypowiedzi o ważnych sprawach;

w zrozumiały sposób mówi o swoich potrzebach i decyzjach.

Wspieranie dzieci w rozwijaniu czynności intelektualnych, które stosują w poznawaniu i rozumieniu siebie i swojego otoczenia.

Dziecko:

stara się łączyć przyczynę ze skutkiem i próbuje przewidywać, co się może zdarzyć;

Wychowanie przez sztukę – dziecko widzom i aktorem.

Dziecko:

wie, jak należy się zachować na uroczystościach, np. na koncercie, festynie, przedstawieniu, w teatrze, w kinie;

odgrywa role w zabawach parateatralnych, posługując się mową, mimiką, gestem i ruchem; umie posługiwać się rekwizytami (np. maską).

Wychowanie przez sztukę – muzyka i śpiew, pląsy i taniec.

Dziecko:

śpiewa piosenki z dziecięcego repertuaru oraz łatwe piosenki ludowe; chętnie uczestniczy w zbiorowym śpiewie, w tańcach i muzykowaniu;

tworzy muzykę korzystając z instrumentów perkusyjnych (oraz innych przedmiotów), a także improwizuje ją ruchem;

w skupieniu słucha muzyki, w tym także muzyki poważnej.

Wychowanie przez sztukę – różne formy plastyczne.

Dziecko:

umie wypowiadać się w różnych technikach plastycznych i przy użyciu elementarnych środków wyrazu (takich jak kształt i barwa) w postaci prostych kompozycji i form konstrukcyjnych;

Kształtowanie gotowości do nauki czytania i pisania.

Dziecko:

słucha np. opowiadań, baśni i rozmawia o nich; interesuje się książkami;

rozumie sens informacji podanych w formie uproszczonych rysunków oraz często stosowanych oznaczeń i symboli.

Cele innowacji

Cele ukierunkowane na dziecko wyznaczają następujące zadania

odkrywanie, rozwijanie indywidualnych potrzeb i zainteresowań dziecka;

rozwijanie inwencji twórczej w różnych formach aktywności;

wspieranie ciekawości i samodzielności;

rozwijanie pomysłowości i wyobraźni w działaniu; poprzez dostarczanie dziecku materiałów, narzędzi i środków oraz wskazywanie na różne możliwości ich wykorzystania;

zaspokajanie poczucia bezpieczeństwa, akceptacji, budowaniu pozytywnego obrazu samego siebie, w grupie rówieśniczej.

Cele ogólne:

- rozwijanie uzdolnień i zainteresowań artystycznych dzieci oraz ich wrodzonych możliwości twórczych w toku różnorodnych działań twórczych;
- wyzwolenie radości z efektów własnej działalności;
- wprowadzenie dzieci w świat wartości estetycznych i rozwijanie umiejętności wypowiedzenia się poprzez sztukę;
- umożliwienie wyrażania za pomocą ekspresji plastycznej i teatralnej przeżyć i wiedzy o świecie;
- kształtowanie u dzieci odporności i dojrzałości emocjonalnej koniecznej do radzenia sobie w nowych trudnych sytuacjach;
- rozwijanie umiejętności społecznych w budowaniu poprawnych relacji z „samym sobą”, innymi dziećmi i dorosłymi;
- wspieranie kompleksowego rozwoju, doskonalenia u dzieci w sfery werbalnej, ekspresyjnej, manualnej;

- rozwijanie wyobraźni, wrażliwości, empatii poprzez przebywanie dzieci w świecie bajki, baśni i wchodzenie w role literackie będące wzorem wychowania i etyki; rozwijanie umiejętności posługiwania się technikami i formami plastycznymi; integrowania więzi rodzinnych poprzez wspólne działania rodziców i dziecka w przedszkolu;
- wzmacnianie współpracy przedszkola ze środowiskiem rodzinnym i lokalnym

Cele szczegółowe:

Dziecko:

- poznaje swoje możliwości i zainteresowania;
- uczy się samoakceptacji i akceptacji innych;
- odbiera i rozumie treści przekazywane przez niewerbalne środki wyrazu;
- uczy się wyrażać swoje przeżycia w różnych formach działania;
- uczy się współpracy w grupie;
- usprawnia małą i dużą motorykę;
- rozwija wyobraźnię i fantazję;
- poprawia werbalizację i komunikację;
- uczy się radzenia sobie z problemami i emocjami;
- kształci zdolności poznawcze: pamięć, uwagę, zmysł obserwacji, wyobraźnię, myślenie;
- pogłębia swoje doświadczenia oraz zdobywa nowe.

Procedury osiągnięcia celów:

W celu przeprowadzenia prawidłowej realizacji innowacji istotne jest stosowanie metod i technik aktywizujących przy jednoczesnym ograniczaniu metod podających. Tak opracowane zajęcia i warsztaty będą zachęcały dzieci do samodzielności w rozwiązywaniu problemów, uczyły współpracy w grupie, wzmacniały wiarę we własne możliwości. Zastosowane metody i formy pracy mają w jak największym stopniu rozwijać indywidualne zdolności, zainteresowania dzieci, stworzyć atmosferę akceptacji, zaufania, pozwolić na osiągnięcie sukcesów motywujących do dalszych działań.

W innowacji będą dominowały następujące metody i formy pracy z dziećmi:

Metody czynne:

Metoda samodzielnych doświadczeń – stwarzanie dzieciom warunków do swobodnego wypowiedzenia się, poszukiwania i bezpośredniego przeżywania;

Metoda zadań stawianych do wykonania – pobudzenie aktywności, mobilizowanie dzieci do skupienia uwagi, zachęcanie do podejmowanie określonych zadań;

Metoda ćwiczeń utrwalających – pozytywna motywacja dzieci do samorzutnego utrwalania poznanych czynności i treści;

Inscenizacja – umożliwia realizację wielu ćwiczeń w mówieniu; przygotowanie inscenizacji wymaga zaangażowania wszystkich dzieci, a przez to umożliwia każdemu dziecku zapewnienie poczucia sukcesu, ośmielenie i zaktywizowanie;

Drama – rozwija wyobraźnię, fantazję, wrażliwość emocjonalną – jest metodą wszechstronnego i harmonijnego rozwoju osobowości.

Metody percepcyjne:

Metoda obserwacji i pokazu

Metody słowne:

Swobodna rozmowa

Dialog

Opis

Formy pracy:

Przedmiotowa: wychowanie przez działalność poznawczą, zadaniową, zabawową.

Organizacyjna: wychowanie przez działalność grupową, zbiorową.

Przewidywane efekty podejmowanych działań

Głównym celem innowacji, podobnie jak całościowego oddziaływania

dydaktyczno-wychowawczego przedszkola, jest wspieranie wielostronnego rozwoju dziecka.

Podejmowane działania przyczynią się do rozwoju aktywności dziecka, jego dążenia do zaspokajania potrzeb biologicznych, emocjonalnych i poznawczych, do samorealizacji. Innowacja uwzględnia aktywny proces uczenia się dzieci podczas kontaktów partnerskich z rówieśnikami oraz wspólnemu działaniu w poszukiwaniu wiedzy. Jednocześnie zapewnia indywidualną możliwość wyrażania myśli i uczuć oraz poszanowanie innych. Podczas realizacji założeń innowacji wykorzystane zostaną naturalne zainteresowania dziecka tym, co nieznanne i tajemnicze oraz jego dotychczasowe umiejętności i możliwości. Odpowiednio zastosowana motywacja do działania i twórcza postawa nauczyciela przyczyni się do otwarcia się dzieci na nowe postrzegania siebie i środowiska, do uczenia się przez działanie i przeżywanie. Ponadto proponowany program innowacji akcentuje także autonomię oraz poczucie kompetencji dziecka. Innowacja jest nawiązaniem do teorii inteligencji wielorakich

Howarda Gardnera. Przyjęte cele innowacji wyznaczają przewidywane efekty. Zakłada się, że w efekcie wdrożenia innowacji, zwiększy się poziom dziecięcej kreatywności (głównie myślenia twórczego, wyobraźni twórczej, myślenia dywergencyjnego i otwartości na nowe doświadczenia).

Zastosowanie różnych metod, technik i form pracy zapewni dzieciom konstruowanie wiedzy, wprowadzenie w regionalny świat kultury, obyczajowości, tradycji, norm, obyczajów, historii, sztuki; wzbudzi ciekawość, emocje, wrażliwości; przyczyni się do budowania własnej tożsamości oraz stosunku do ludzi i świata. Dodatkowym atutem podejmowanych działań i materialnym wyznacznikiem pozyskanej w toku realizacji programu wiedzy i umiejętności dzieci, będzie stałe wzbogacanie bazy przedszkola o autorskie scenariusze, różnorodne scenografie i stroje.

Wprowadzone rozwiązania korzystnie wpłyną na atrakcyjne i efektywne zagospodarowanie pełnego czasu pobytu dzieci w przedszkolu, w tym również wykraczającego ponad czas pracy przedszkola. Podejmowane działania przyczynią się do promocji wychowania przedszkolnego w środowisku lokalnym, z którym ściśle współpracuje.

Ewaluacja innowacji

Cele ewaluacji:

- Dostosowanie doboru i zakresu treści programowych do potrzeb dzieci, możliwości realizatorów programu i uwarunkowań przedszkola;
- Określenie skuteczności innowacji.

Kryteria ewaluacji:

- Trafność doboru treści programowych;
- Dostosowanie do realiów przedszkola;
- Spójność wewnętrzna innowacji;
- Efektywność i przydatność innowacji.

Narzędzia ewaluacji:

- Ankiety dla rodziców na koniec roku szkolnego;
- Wywiady – zbieranie opinii dzieci;
- Zadania kierowane do dzieci, wymagające praktycznych umiejętności;
Opinia dyrektora placówki;
- Kronika elektroniczna z podejmowanych działań;

- Przeprowadzenie obserwacji dziecka w oparciu o przygotowany arkusz obserwacji dotyczący umiejętności teatralnych, plastycznych dzieci.

Harmonogram podejmowanych działań

Bibliografia:

- L. Bajkowska: Teatr marzeń, Prószyński i S-ka, Warszawa 1998.
- B. Bronkiewicz: Warsztaty edukacji twórczej, Wydawnictwo Europa, Warszawa 2000;
- J. Ciarkowska, M. Sienkiewicz, A. Wilczewski: Baśniowy świat na scenie, Wydawnictwo "Innowacje", Goleiszów 2000;
- J. Cybulska, I. Dudzińska, S. Lipina, E. Lipska: Inscenizowanie zabaw na podstawie literatury dziecięcej, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1991;
- J. Cybulska-Piskorek: Twórczość plastyczna dziecka w wieku przedszkolnym, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1976;
- H. Gardner: Inteligencje wielorakie. Teoria w praktyce, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 2002;
- D. Megrier: Zabawy teatralne w przedszkolu, Wydawnictwo Cyklady, Warszawa 2000;
- W. Okoń: Nowy słownik pedagogiczny, Wydawnictwa Szkolne i Pedagogiczne, Warszawa 1998;
- E. Olinkiewicz, E. Repsch: Warsztaty edukacji twórczej, Wydawnictwo Europa, Warszawa 2000;
- Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 23 grudnia 2008 r. (Dziennik Ustaw z dnia 15 stycznia 2009 r. Nr 4, poz.17);
- Rozporządzenie Ministra Edukacji Narodowej z dnia 30 maja 2014 r. (poz. 803);
- Z. Wójcik: Pobawmy się w teatr, Wydawnictwo Didasko, Warszawa 2006;
- Z. Wójcik: Zabawa w teatr, Wydawnictwo Didasko, Warszawa 2002.